

ACTIVITAT POLITICA

Avui, plenària de l'Assemblea

Aquest matí s'iniciarà a Sant Boi de Llobregat, la IV reunió plenària de l'Assemblea de Catalunya, que ben segur, serà la darrera de les celebrades des de la seva creació a la tardor de 1971.

TRIBUNA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Davant la IV plenària

Les organitzacions sotasignants, davant la situació de l'Assemblea de Catalunya i les diferents sortides que en aquests moments es plantegen, avancem els principis generals d'acord següents:

1. — Coincidim en la necessitat de donar continuïtat a un ampli moviment popular que ofereixi unes alternatives vàlides per a la lluita contra una situació econòmica i política com més va més oposada als interessos de les classes populars catalanes.

2. — Considerem que aquest nou moviment que cal impulsar ha de prendre com a base de partida els quatre punts de l'actual Assemblea de Catalunya, punts que encara són vàlids pel fet de no haver estat assolits com a conquestes populars. Aquests punts haurien, però, d'ésser aprofundits i ampliat d'acord amb les necessitats actuals de la lluita i recollint els interessos del poble català (defensa de l'autogovern, lluita contra la crisi econòmica, lluita contra les estructures i legislacions repressives i discriminatòries en el procés de desaparició de totes les restes de la dictadura...)

3. — En el nivell de maduració en què es troba el procés de la conscienciació nacional catalana considerem que ha arribat el moment en què es fa necessari d'establir formes de coordinació i de possible organització conjunta amb d'altres moviments semblants que puguin existir ja ara, o que puguin sorgir temps a venir a la resta dels Països Catalans.

4. — Els grups sotasignants ens mostrem coincidents en els aspectes fonamentals de la proposta Xirinacs d'Assemblea Popular de Catalunya, tot i que considerem que la sobirania de l'Assemblea no està pas en contraposició amb la presència activa al seu si dels partits que n'acceptin els objectius i el programa popular i la vulguin impulsar.

ESQUERRA NACIONAL, GENT NACIONALISTA INDEPENDENT, GRUP SOCIALISTA INDEPENDENT, PSAN, PSAN-PROVISIONAL

L'Assemblea és morta

L'Assemblea de Catalunya és morta. Aquesta és la veritat encara que ens dolgui acceptar-la. Les permanents, les plenàries, els secretariats, han continuat reunint-se en els darrers temps, però a partir del 15 de juny els seus ordres del dia s'han reduït en la pràctica a un sol tema: «Adequació de l'Assemblea de Catalunya a la nova situació»; formulació que avui, després de diversos debats, se'ns presenta amb clares connotacions eufemístiques. Per a molts, des del primer dia, aquest punt significava clarament «com fer acabar l'Assemblea de Catalunya». Les seves argumentacions ens són ja prou conegudes: «La situació política ha canviat», «Avui existeix un Congrés, uns parlamentaris, una Assemblea de Parlamentaris i una Generalitat. Són aquestes institucions, aquests representants, els que han de continuar la lluita per l'assoliment final dels històrics quatre punts de l'Assemblea de Catalunya». En síntesi, l'Assemblea de Catalunya, que ha fet un gran paper, un paper determinant en la lluita per les llibertats polítiques i nacionals del nostre poble ja no té raó d'existir.

Entenem molt bé que partits democràtics com Convergència Democràtica de Catalunya o Unió Democràtica de Catalunya, no tinguin ni el més petit interès en el manteniment d'aquest organisme. Ja en les èpoques negres del feixisme, quan donaven suport a l'Assemblea de Catalunya, tingueren por moltes vegades de les mobilitzacions del poble. La seva actual posició i fins i tot la seva actitud anterior són clarament comprensibles i van totalment d'acord amb els seus programes polítics i els interessos que representen. No pensem que aquesta actuació creï ni desconcert ni desengany en el nostre poble. Però també és cert que no han estat directament les seves posicions les que han portat a l'actual situació de mort lenta, però inevitable, a l'Assemblea de Catalunya. Han estat les posicions dels partits majoritaris de l'esquerra catalana, les seves vacil·lacions i la poca decidida actitud —en alguns casos—, o la ferma decisió de posar fi a l'Assemblea de Catalunya —en un altre cas— allò que ha transformat l'Assemblea, d'un cos ple de vida en un organisme en estat de coma.

Es evident que la situació política ha canviat, que en part alguns dels objectius de l'Assemblea de Catalunya han estat aconseguits, que avui existeixen unes institucions a través de les quals es poden plantejar unes lluites. Però és que l'Assemblea de Catalunya era quelcom més que uns objectius programàtics, era «el poble de Catalunya en lluita» i nosaltres pensem que el poble de Catalunya ha de continuar lluitant, perquè els seus objectius no s'acaben amb l'assoliment de les llibertats democràtiques, sobretot quan aquestes sols s'han assolit a mitges. En principi semblaria lògic pensar que partits d'esquerra, partits que es declaren socialistes i comunistes, haurien de tenir interès que l'Assemblea de Catalunya continués com a organisme d'unitat de la lluita del nostre poble...

De poc valen avui les lamentacions; les coses no han anat així, i és per això que avui la nostra Assemblea de Catalunya és morta. Analitzar les raons també seria fàcil, encara que transcendeixi la intenció d'aquestes línies.

Es cert que ha existit tot un moviment de resistència a aquesta mort, però també és cert que l'Assemblea és morta, i que no hi ha hagut prou força per a aquesta resistència. Els qui creïem i lluitem per la unitat i el protagonisme del poble, per la dinamització dels moviments populars, ens en dolem.

Quan parlem que l'Assemblea de Catalunya ha mort, diem que avui, donada la situació que s'ha creat, i de la qual hem parlat al llarg d'aquestes línies, no val la pena continuar aquesta lluita. Si els partits més forts han decidit ja una estratègia diferent; si ja han anat matant l'Assemblea durant els darrers mesos, i si no existeixen, com s'ha demostrat, les forces suficients per a mantenir en aquests moments la unitat que ha representat l'Assemblea de Catalunya, pensem que el camí a seguir en la IV plenària de l'Assemblea de Catalunya és el de prendre l'acord unitari de procedir a autodissoldre els organismes de l'Assemblea i donar per acabada aquesta etapa.

Això no vol dir que nosaltres, que hem defensat sempre la necessitat de dinamitzar els moviments populars, deixérem de lluitar en aquest sentit i que, arribat el moment oportú, no ens sumem a la tasca de construir una nova unitat on participi el poble català en lluita. Aquesta tasca, avui, passa pel treball al si de les organitzacions de masses i de les organitzacions populars, lluitant aferrissadament contra tots els intents de dividir el moviment popular.

CLARIS MATHEU, del Comitè Nacional del Moviment Comunista de Catalunya

A l'acte assistiran els senadors Josep Benet i Pere Portabella, així com representants de partits polítics, tant parlamentaris com extraparlamentaris, delegacions d'àmbits territorials, professionals i socials. Cal esmentar que a aquesta reunió s'havia convidat al president de la Generalitat, honorable senyor Josep Tarradellas, malgrat que es tenia la impressió que hi havia poques possibilitats que hi fos present. I ara arran de la seva malaltia, s'ha confirmat la seva absència.

Com deveu recordar, hi ha tres posicions que avui es debaten al ple de l'Assemblea de Catalunya. La primera d'elles és la dels grups polítics parlamentaris que advoquen per la desaparició de l'organisme. També, una altra posició, aquesta inspirada pel senador Lluís Maria Xirinacs, i a la qual donen suport els Grups d'Acció No-Violenta, és la que advoca perquè l'Assemblea de Catalunya es converteixi en caixa de ressonància de les diferents aspiracions populars per a elevar-les als organismes pertinents. I finalment, una tercera proposta, amb el suport de certs grups independentistes, que pensen a través d'ella que serveixi per a una més gran coordinació entre ells.

La proposta que determina que aquesta IV reunió plenària de l'Assemblea de Catalunya se celebrés a Sant Boi de Llobregat va aprovar-se en el transcurs de la passada reunió del seu Secretariat Permanent, amb l'únic vot en contra de Jordi Gil, líder de la formació política Esquerra Nacional.

Fraga, conferenciant a Lleida

«No tinc res a dir, respecte a tots aquests grups que diuen que no estan d'acord; fa temps que hi ha rumors d'escissions, però no s'han produït. Som un partit viu que busca el seu camí i espero que arribarem a ser el partit de centre-dreta que és tan lluny de l'ultradreta com d'un centreesquerra, la responsabilitat del qual no volem tenir», digué Manuel Fraga Iribarne, secretari general d'Aliança Popular durant la conferència de premsa que tingué lloc a Lleida.

Manuel Fraga, ràpid a les respostes, sever, autoritari. «Ja ha dit vostè dues vegades evident; faci preguntes i no afirmi, perquè en política, d'evident n'hi ha poc, quasi tot és

opinable», respongué a un dels periodista. El senyor Fraga al matí parlà a Cervera i al vespre pronuncià una conferència a Lleida, i en totes dues ocasions emplenà els locals.

«Quan vaig presentar Carrillo al Club Siglo XXI, en primer lloc vaig tenir en compte els interessos d'Espanya, després els d'Aliança Popular i en tercer lloc els meus. Un dels objectius era demostrar que és compatible, entre persones de diferent ideologia, una política civilitzada» afirma. En preguntar-li si aquesta mena d'entesa Fraga-Carrillo, pretenia restar punts al cap de govern Suárez, digué: «No hi ha entesa, simplement cortesia parlamentària».

ANTONIA MALLO

CRONICA D'UN PARLAMENTARI

L'engegada

Per primera vegada, els dirigents polítics catalans hem estat convocats pel president al Palau de la Generalitat. Ja és història —història llarga, difícil, clandestina...— anar a Saint-Martin, o a París, o a Perpinyà. Els parlamentaris catalans, d'altra banda, i com a conseqüència dels darrers esdeveniments, ja tenim centrada la nostra acció en dos pols únics i bàsics: Barcelona i Madrid. Així, la vida política nostra ha quedat ja centrada i racionalitzada, en perdre allò que fins ara havia estat una inevitable dispersió.

Visitar el president a la plaça de Sant Jaume em portava, inevitablement, el record intensificat d'un gran polític, d'un admirat amic, d'un co-partidari que a primers d'aquest any encara assenyalava una meta que, en aquells moments, semblava fixada només per l'entusiasme i que ja ha estat feta realitat: «portar el president Tarradellas a la plaça de Sant Jaume». El record de Josep Pallach se'ns feia més viu, si és possible, en entrar dimecres, a les cinc de la tarda, per la porta del Palau, que, ara ja sí, té un rètol que s'adiu amb qui hi ha a dins.

Els records, els que continuen i continuaran essent sempre vius, tenen, avui ja, una protecció endavant i no són, només, enyorances ni refugis còmodos davant una impotència per a l'acció. Recordem per no errar el camí que ara fem. Recordem, perquè la fidelitat al passat ens guardi d'oportunismes, de manipulacions a salt de mata i de totes aquelles coses a les quals poden ser propensos aquells qui no tinguin sentit de partit de debò on la coherència, encara que pugui no semblar profitosa a curt termini, acaba essent la pedra de toc que el justifica, l'afirma i el projecta amb força cap endavant al servei que li pertoca en el poble on viu i treballa.

Tot això, també, ens ajuda a veure quines són les realitats —esperances i limitacions, alhora— del moment que vivim i de les eines que tenim. Entenem, doncs, la posició del president que, amb profunda visió d'allò que és i de com és, no es precipita a constituir mecanismes que, a desgrat d'aparences il·lusionadores, haurien de girar i de funcionar pràcticament en el buit en estar desproveïts de fun-

Diputats ucedistes a Mallorca

S'hi reuneixen els dels Països Catalans i Aragó

Arturo Moya, secretari d'acció electoral d'UCD és a Ciutat de Mallorca per a presidir un aplec de parlamentaris dels Països Catalans i Aragó que, segons s'informa, té un caire de curset per a dirigents del partit.

Moya ha aprofitat l'avinentsa per celebrar una conferència de premsa en la qual ha manifestat que UCD encara no és un partit i que, per tant, són lògiques les tensions internes a causa de la seva joventut i del fet que no s'ha celebrat encara el congrés constituent. Demanat sobre la baixa de cotització d'UCD al mercat polític, digué que era deguda al fet que el govern ha fet una política d'Estat, com n'és exemple el pacte de la Moncloa, i no una política de partit.

Poc després, a preguntes dels informadors, respongué que a les eleccions municipals la campanya electoral del partit governamental no utilitzaria la figura d'Adolfo Suárez, contràriament al que va fer ostensiblement a les eleccions legislatives. De la mateixa manera, quan se li demanà si la inclusió dels representants d'Aragó a la trobada de Mallorca es devia a una maniobra per impedir una trobada exclusiva de Països Catalans, el secretari electoral d'UCD i assessor personal del president del govern respongué que la

pregunta li venia de nou, però que per la reunió s'havien considerat només raons geogràfiques.

Per la seva banda, UCD a les Illes feu públics ahir dos comunicats, un de resposta a les acusacions del PSOE referents a la vinguda del secretari d'Estat de la universitat i l'altre considerat important per a reafirmar el programa polític del partit, que en les passades eleccions obtingué més del cinquanta per cent dels vots. El comunicat ataca els qui per damunt els resultats del 15 de juny volen fer apagar l'única opció forta de centre no marxista de les Illes, i també als qui per qüestions personals voldrien manipular la UCD, informa Sebastià Verd.

FNC i PSC(R) desmenten la Federació d'Esquerrres

En un comunicat conjunt de les formacions polítiques Front Nacional de Catalunya i Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament, es desment que sigui definitivament constituïda la Federació d'Esquerrres Catalanes.

En aquest comunicat conjunt, ambdós partits «desmenten aquesta informació encara que comuniquen que hi ha reunions periòdiques amb Esquerra Republicana de Catalunya des de fa alguns mesos, adreçades a la recerca de fórmules de col·laboració política».

Segons informà una font propera a Front Nacional de Catalunya, s'indica que, a més d'aquestes dues formacions polítiques, n'havien existit d'altres de tipus informal en què havien pres part membres de l'Esquerra Republicana (sector històric) i d'Estat Català, a més d'alguns independents.

Aquestes reunions —manifestà la mateixa font— «no tenen, ni de bon tros, el caire de les anteriors. Només són contactes, en alguns casos molt amplis, entre persones molt significatives, entre les quals cal remarcar les de mossèn Dalmau, i els senyors Bergós, Casanellas, Esteve i Audet».

cions i de poders reals. Hi ha qui té presses a «cobrir plaça»; n'hi ha d'altres —i jo en sóc un— que saben frenar legítimes aspiracions perquè compren que, a l'hora de l'engegada, és quan poden fer-se disbarats difícilment remeiables després. «A l'hora d'enfornar és quan es fan els pans geperuts», i això val arreu i sempre.

Els diputats, però, ens veiem sotmesos, molt sovint, a demandes que no podem desatendre, malgrat que ultrapassin allò que, per la nostra condició, podem fer. La situació gravíssima a la presó de Barcelona ha fet que uns quants de nosaltres fóssim presents i féssim gestions a fi que aquests mals —els ja fets, els que no han estat altra cosa que l'explosió d'uns ressentiments i d'uns patiments somorts fins ara i que vénen de lluny— no en provoquin de més grans.

Aquí, la nostra acció ha de girar-se cap a l'altre pol del qual parlava en començar: Madrid. Una política criminològica moderna i progressista ha d'anar combinada amb una ràpida reordenació, també sobre bases radicalment noves i diferenciades de les seguides durant quaranta anys, de les institucions penitenciàries i de tot allò que comporten. Alguna cosa de tot això hi és, ja, a l'acord anomenat «polític» del Pacte de la Moncloa. Cal celeritat en la presa concreta de mesures. Cal, i això serà, avui per avui, el més difícil, disposar d'homes que siguin capaços d'entendre la nova política necessària i d'aplicar-la amb la mentalitat i les actituds diferents que són indispensables.

Una vegada més, comprovem com és d'engrescadora la tasca que tots tenim per a anar configurant la nova societat que volem i com és de difícil, alhora, d'anar superant els obstacles, institucionals i personals, que encara s'hi oposen. Tot i això, i com a resposta als molts reptes de l'hora, retrobem sempre el lema sintetitzador i esperonador i que no pot ser cap més que un constant i renovellat «endavant!».

JOSEP VERDE I ALDEA